

ЈЕДНО ПИСМО ПОПА ВУКА СТАНИШИЋА ИЗ ЊЕГУША 1735

Поп Вуко Станишић из Његуша, позната личност онога времена, у име своје и осталих старјешина од Његуша, упутио је 25 марта 1735 једно писмо млетачком сопрапровидуру у Котору, Вићентију Дона у вези крвопролића које се прије мало дана било догодило у близини градских врата у Котору због неке раније свађе између Ришњана и Озринића. Том пригодом, каже у писму поп Вуко, Ришњани да би се осветили Озринићима, отворише ватру на пазару и „не побише људе криве, него праве“. Рањени су били четири Његуша, од којих два тако тешко, да је слаба нада да ће пребољети, а једној жени такође с Његуша, сломљене су обје руке. Од Теклића су тешко рањени двојица и један Озринић. У писму се даље наводи да Његушима није брига што су рањени ови људи који нијесу из Његуша, па да их је и десет погинуло, него се чуде што су рањени прави људи, а што најбоље зна „гувернадур од оружја“ и кавалијер Болица, који су ту били присутни и видјели све што се догодило. Ришњани, разлаже даље поп Вуко, могли су се стрпити док дође ђенерал, или су се могли пожалити истоме сопрапровидуру, а не да се учини оволико зло и смутња.

Из писма се даље разабире, да су Његуши били одузели Ришњанима један мач и струку, што су по наредби млетачких власти одмах предали кавалијеру Болици, а он то вратио Ришњанима. Међутим, Ришњани, чим су то примили, одмах су кавгу задјели, а оно што су одузели Његушима (у писму се не наводи који су то били предмети), нијесу вратили. Ради свега тога Озринићи су писали Његушима „да скупе сву крајину“ и да заједнички ударе на Ришњане, али су им Његуши савјетовали, да буду мирни, како што мирују и они и чекају док дође ђенерал.

На крају поп Вуко моли сопрапровидура, да и он са своје стране нареди да и Ришњани мирују, ако му је до тога да се не ремети мир, а ако му за то није брига, онда „нека се бију као што су почели.“

Како се даље овај догађај развијао и како је свршио, због недостатка докумената, није нам познато. Свакако и ово је био један од узрока непријатељства између Ришњана и Његуша, које је дуго трајало, а које се често спомиње у савременим документима.

На писму, које је до данас сачувано, утиснут је печат, на којему се разабире име попа Вука Станишића.

Петар Д. Шеровић